

har fremsat, blandt andet i det smukke Skrift, jeg allerede har nævnt en Gang her, men ogsaa, fordi Lovforslaget, som det foreligger her, gaar ud paa Bestræbelser i samme Retning. Thi Følgen af Lovforslagets Gennemførelse vil være Udarbejdelsen af den store samlede Fredningsplan og i Virkeligheden en yderligere Bemyndigelse til Justitsministeren til Iværksættelse af nye store Arbejder efter denne Plan, en Bemyndigelse, der altsaa vil komme herindefra.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer mente at kunne trøste mig med, at nye Udgifter var der ikke nogen særlig Fare for, Men den samlede Fredningsplan med den Bemyndigelse, der gives Justitsministeren til, at Planen kan udføres, kan ikke gennemføres uden endog ret betydelige Ofre. Og her er vi inde paa et Omraade, som den højtærede Justitsminister ikke med et eneste Ord, saa vidt jeg hørte, i Gaar berørte; en Sag af en Rækkevidde som denne, kan vi ikke behandle, uden at vi tales ved netop om dette Spørgsmaal.

Den højtærede Minister mente, at min Opfattelse af Retten til at færdes ved Stranden var i ikke ringe Grad for snæver. Ministeren kunde aabenbart ikke gaa ind paa den Argumentation, jeg havde brugt for Beskyttelsen af visse Strandkanter, navnlig dem, jeg nævnte, nemlig Engene, der strækker sig fra Esbjerg i Nord til Tønder i Syd. Ministeren sagde, at der ikke var Tale om, at der skal være Færdsel paa Engene, men om, at Strandkanten skal være fri og aaben for Færdsel. Jeg vil gerne gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at netop i de Egne, jeg her nævnte, gaar Engene helt ud til daglige Vande. Her er ikke Tale om Strand i den Forstand, hvori man ellers taler om Strand ved det aabne Hav.

Udtrykket „for snæver“ er i det hele taget det, som Ministeren fandt og særlig argumenterede med overfor mig paa en Maade, man ikke er ukendt med, naar Socialdemokrater selv af den Støbning, som den højtærede Minister er, taler, nemlig at det er jo en snæver Opfattelse, der gør sig gældende ude paa det brede Bondeland. Ministeren brugte udtrykkelig dette Ord: „det brede Bondeland“. Jeg tror, uden at yde mine Standsfæller Bønderne eller mig

selv for stor Ros, at kunne sige, at med Hensyn til Gæstfrihed er der ikke nogen Grund til at tale om Snæverhed i Opfattelsen hos Befolkningen ude paa det brede Bondeland. Og her er der i Virkeligheden Tale om Gæstfrihed, Ret til at færdes i Skovene, paa Strandbredder, paa Marker, som vedkommende ejer; det er der heller ingen, der har kunnet komme udenom, hverken under de Forhandlinger, der er ført her i Tinget før i Tiden og i de sidste Dage, eller i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget. I det hele og store har der ikke været noget i Vejen med Hensyn til Gæstfrihed, til aaben Adgang saavel til Skov som til Strand. Og har der været noget i Vejen, har man gennem Lovgivningen af 1917 sørget for, at det kunde blive rettet. Jeg tænker her paa § 1, andet Stykke, i den nugældende Lov, hvorefter der aabnes Almenheden Adgang til at færdes i Naturen paa Steder, hvor saadan Færdselsret af Hensyn til Befolkningens Friluftsliv er af væsentlig Betydning for den. Og det har heller ikke afstedkommet nogen Klage eller nogen særlig Ulempe at faa dette respekteret.

Nej, der er ikke noget i Vejen med Hensyn til Gæstfriheden, men jeg frygter noget for, at der vil blive det, naar man vil til at gaa frem paa denne aggressive og aldeles unødvendige Maade, som det er Tanken ifølge dette Lovforslag. Vi vil sætte en Ære i, det føler jeg mig overbevist om, ude paa det brede Bondeland stadig at optræde paa en saadan Maade, at vi viser os den Tillid værdig, der hidindtil er blevet næret til os, og jeg vil sige til den højtærede Justitsminister, at naar først vi har sagt, at Adgangen er aaben, saa skal vi slet ikke, hvad enten man saa ser det ene eller det andet, hvad enten man saa synger den ene eller den anden Sang, blande os deri de Steder, hvor vi — for at bruge en ogsaa her i Tinget kendt Vending — er Vært.

Der er imidlertid et Forhold, som gør sig stærkt gældende — og jeg kommer ind paa det allerede ved at nævne dette med at være Vært —, det er, at vi ude paa Landet hævder og sætter Pris paa Ejendomsretten. Nu sagde det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, at Ejendomsretten i en lang Periode havde været i stadigt Forfald... (A. C. Meyer: Den har forandret